

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 140/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2007 o sťažnosti M. S., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia svojich bližšie neoznačených práv uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To 13/2007-320 z 20. februára 2007, postupom a rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 T 50/2006 zo 6. decembra 2006 a o žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť M. S. o d m i e t a .
2. Žiadosti M. S. o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. apríla 2007 doručené podanie M. S., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť*“. Na základe obsahu podania ústavný súd dospel k záveru, že

zámerom sťažovateľa bolo podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) proti porušeniu svojich bližšie neoznačených práv uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 13/2007-320 z 20. februára 2007, ako aj postupom a rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 50/2006 zo 6. decembra 2006. Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

Sťažnosť sťažovateľa v predloženej znení neobsahovala obligatórne náležitosti sťažnosti ustanovené v § 20 a v § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd preto v liste z 24. apríla 2007 poučil sťažovateľa, aké náležitosti musí obsahovať kvalifikovaná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, vyzval ho, aby v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy doplnil svoje podanie o chýbajúce náležitosti, a zároveň ho upozornil, že ak v určenej lehote svoje podanie nedoplní o chýbajúce náležitosti, môže byť jeho podanie odmietnuté podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ na základe výzvy ústavného súdu doplnil svoju sťažnosť podaním doručeným 14. mája 2007, v ktorom poukázal na niektoré (nim tvrdené) pochybenia okresného súdu v predmetnom konaní a najmä na skutočnosť, že mu bol uložený neprimerane vysoký trest (25 rokov odňatia slobody), a zdôraznil, že v jeho prípade sa „*postupovalo zaujato, rasovo...*“. Sťažovateľ zároveň požiadal o predĺženie lehoty na doplnenie svojej sťažnosti. Ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa vyhovel a predĺžil mu ju do 31. mája 2007. Následne sťažovateľ ešte doručil ústavnému súdu kópiu napadnutého rozsudku okresného súdu, ale ďalšie chýbajúce náležitosti sťažnosti už ani do dňa jej predbežného prerokovania nedoplnil.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podania (sťažnosti) sťažovateľa zistil, že jeho podanie ani po doplneniach neobsahuje označenie, ktoré základné práva alebo slobody mali byť podľa jeho tvrdenia porušené [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], a tiež neobsahuje ani kvalifikovaný návrh rozhodnutia, ktorého sa svojou sťažnosťou domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), zodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 zákona o ústavnom súde, a to napriek tomu, že ústavný súd sťažovateľa poučil aké náležitosti má jeho sťažnosť obsahovať a vyzval ho, aby svoje podanie doplnil o chýbajúce náležitosti, a zároveň ho upozornil, že ak v určenej lehote svoje podanie nedoplní, ústavný súd môže jeho podanie odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa tiež posudzoval, či nie je zjavne neopodstatnená. Opieral sa pritom o svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ opiera tvrdenie o porušení svojich práv predovšetkým o to, že mu bol uložený neprimerane vysoký trest (25 rokov odňatia slobody), ktorý nie je „*úmerný ku skutku, ku ktorému sa viaže*“ a ďalej argumentuje, že *«podľa ústavy SR je sudca v konaní nezávislý, avšak v zásade „3x a dost“ je obligatórne určená výška trestu, čo je v rozpore s ústavou SR, nakoľko Trestný zákon obmedzuje sudcu pri výmere trestu. A teda predpis s nižšou právnou silou (Trestný zákon) neguje predpis s vyššou právnou silou (Ústava SR)»*. V súvislosti s tvrdením, že v jeho prípade sa *„postupovalo zaujato, rasovo...“* sťažovateľ argumentuje len všeobecne, keď poukazuje na to, že *„v Žiline je veľké percento rasovoorientovaných ľudí aj medzi príslušníkmi polície. Toto tvrdenie nie je výmyslom, je to fakt o ktoré sa dá oprieť, stačí sa pozrieť štatistiku rasových činov spáchaných v Žiline“*.

Ústavný súd po preskúmaní argumentácie sťažovateľa skonštatoval, že vo svojej podstate smeruje najmä proti zneniu nového Trestného zákona, ktorý sprísnil tresty a zaviedol zásadu „trikrát a dost“. Príslušné ustanovenia nového Trestného zákona považuje sťažovateľ za nesúladné s ústavou. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôraznil, že namietanie nesúladu zákona, jeho časti, príp. niektorého jeho ustanovenia s ústavou je predmetom konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, zatiaľ čo v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd vychádza z prezumpcie ústavnosti zákonov, a preto sú označené argumenty sťažovateľa v danom prípade právne irelevantné, a teda zjavne neopodstatnené. Za zjavne neopodstatnenú považoval ústavný súd aj ďalšiu argumentáciu sťažovateľa založenú na všeobecných tvrdeniach, z ktorých podľa jeho názoru nemožno vyvodiť žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom a namietanými rozhodnutiami krajského súdu a okresného súdu a prípadným porušením základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Na základe uvedeného zistenia ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia) z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, ako aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom ústavný súd vychádzal so svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej v zmysle § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 a § 138 Občianskeho súdneho poriadku ustanovuje sťažovateľom (žiadateľom) právneho zástupcu len vtedy, ak o to požiadajú, ak to odôvodňujú ich osobné a majetkové pomery a zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, pričom tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. V prípade sťažovateľa opierajúc sa o svoje závery o zjavnej neopodstatnenosti jeho sťažnosti ústavný súd skonštatoval, že sťažovateľ si v danom prípade zjavne bezúspešne uplatňuje svoj nárok na ochranu ústavnosti, a preto jeho žiadosti nevyhoveli (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007